

9. den, pondělí 30. dubna

Několikrát se v noci vzbudím, usměju se na hvězdy nad sebou a spokojeně zase usnu s vědomím, že jsem na správném místě a že mi stále zbývá dost času na spánek.

V 6:30 pokračujeme podél hřebene, abychom o kousek dál narazili na místo, které obývá zvláštní postava zvaná Doug the Hermit. Podivín, poustevník, který ale miluje procházející hikery a baví je svými historkami celé hodiny. Obzvlášť když mu přinesou z města něco čerstvého k jídlu. Sám prý se do civilizace dostane jen jedenkrát za rok. Čím se tu živí, mi je záhadou. Máme ale smůlu (nebo štěstí), tohle je na něj moc brzká hodina, a tak se nesetkáme. Jen se zapíšem do „jeho“ registru u zvláštního pulpitu.

Dobíráme vodu z blízkého potoka a já znovu žasnu nad snadností a bezpracností Autoflow Gravity filtru. Docela mě rozesmálo, že je u něj přiložen manuál v češtině. Ne že by byla potřeba. Zním sám sobě jako heretik, ale myslím si, že tady má smysl nést o nějaký ten gram navíc. Nicméně finální slovo řeknu až po pár měsících používání. Přece jen celý systém obsahuje větší množství mechanických elementů a co se může pokazit, to se většinou pokazí. Prozatím ale nadšení.

Cesta po okraji hřebene se střídá s úzkými kaňony. Čím dál víc stoupáme, až se konečně přehoupneme přes hřeben. Cestou potkáváme Candy Manovu pětičlennou partičku. V sedle (míle 14,3 alternativy) se uvelebíme k druhé snídani. Jo, to je taky řešení. Snídat po probuzení a pak ještě o desáté. Prochází kolem nás poslední z Candy Manovy skupiny, Gallant (26, Jižní Korea). Pajdá a ptá se, jestli nevíme, jak se dostat k silnici. Něco si udělal s kolenem a nemá vlastní mapu (!?!). Pomoc nechce, ibuprofeny má. Se silnicí je to ale špatný, je tu jen míli vzdálená

lesní cesta a kdo ví, kdy na ní něco pojedje. Stane se ale (tentokrát skutečný) *trail magic*. Jen co tam dojdem, projíždí teréňač. Chlap v něm je nejdřív zaskočen, že ho stavíme. Má auto plné krámů, ale když mu vysvětlíme, že jde o zranění, přehází věci a Gallana odváží. DG! Doháníme zbytek jeho party, říkáme jim, co se stalo, a dál pokračujeme společně.

Potkáváme holku, co jede CDT na koni. A teď už to bude vypadat, že si to vymyslím, ale je to ta samá koňařka, co jsem potkal na PCT u San Jacinto Peak (10. a 11. den). My se tu snad nakonec potkáme úplně všichni. Ta holka se jmenuje Gillian Larson, její koně jsou dvacetiletá kobyly Shyla a její syn Tackoda. PCT šla takhle koňmo dvakrát (2014 a 2016), k tomu ještě Arizona Trail a Colorado Trail.

Začíná nám dlouhý sestup do údolí, abychom se konečně půl hodiny po poledni dostali k Sapilo Creek (míle 21,4 alternativy), přítoku Gila River, kde vyhlásíme siestu. No, je to spíš řeka než potok. Po tolika dnech sucha zavládne ohromné nadšení. Končí dávkování hltů vody. Někteří do vody rovnou skočí, ostatní si alespoň vymáchají nohy. Holka zvaná No Time (28, New Mexico) vyráží napřed, že jde hledat nějaké ruiny. My s Down Timem a Sárrou jdeme 20 minut po ní. Po pár set metrech se potok vlévá do Gila River a nám začíná čas brodění. Řeka se vine nádherným kaňonem.

Trail není často vůbec vidět, ale je to vlastně jedno. Teď prostě musíme kopírovat řeku a neustále brodit na ten břeh, který je zrovna lépe průchozí. V takhle teplém dni (28 °C) je to nesmírně osvěžující.

Ve čtyři narážíme na odpočívající No Time. Čeká na zbytek partičky. Taky si dáme 40 minut pauzu. Brodění a procházení zarostlým břehem je nejen zábavné, ale i dost vysilující. Deset minut po tom, co No Time čekání vzdá a odkráčí, zbytek party

dorazí – Candy Man, Liminai (22, Aljaška) a Steave (32, Belgie). Osobně bych asi nedokázal jít celý trail ve velké partě. Je to zážitek jiného druhu. Ale jim to evidentně konvenuje.

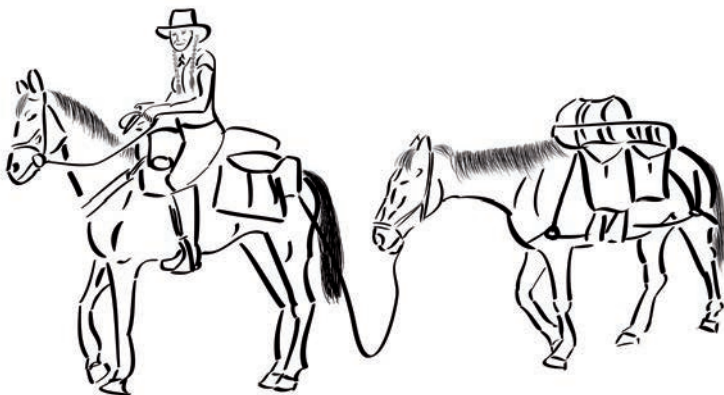
Pokračujeme s nimi. Občas se někomu nepodaří „přečíst“ vodu a ta se mu dostane až nad pas – Steave si koleduje o *trail name* Deep Water. Jinak vody ale většinou není víc než nad kolena a proud není prudký.

Na břehu dáváme pozor na porost, roste tu hojně poison ivy. Pod nohy samozřejmě taky koukáme, jednou se přede mnou v trávě zavlínil sytě zelený had. Nakonec dojdeme i No Time. K horkým pramenům už dnes nedorazíme. Nečekali jsme, že to podél řeky (a řekou) půjde tak pomalu, ale zas tak moc nám to nevadí. Tohle je bezva.

Partička to zabalí v sedm, my jdeme asi o půl hodiny déle. Plácek na spaní si najdem na míli 31,3 (alternativy). Všichni tři jen záříme a shodujem se na tom, že to byl zatím ten nejhezčí den na trailu.

Vaření, povídání, obzvláště pečlivá údržba nohou a s devátou uticháme.

➔ 36 km (celkem: 333 km)

10. den, úterý 1. května

Vběhnout v 6:40 do prvního brodu tu není tak drastické jako na High Sieře. Teplota vzduchu je akorát: 15 °C.

Svižně jdeme křovisky na břehu, řekou, lesem, řekou, stezkou plnou oblázků, řekou... Až se nám podaří přejít odbočku k horkým pramenům. Nechce se nám ale vracet dvě míle, vždyť ještě dnes nějaké potkáme. Na míli 36,7 (alternativy) narazíme na most přes řeku. Vyškrábem se na silnici a jdeme po ní dalších 1,2 míle do Doc Cambell's.

Je to jen malý resort u horkých pramenů, pro nás je ale důležitá přilehlá pošta s krámem. Jako většina lidí si sem i Down Time poslal balík. My se Sárou se na dalších 140 mil dozásobíme ze 2/3 z *hiker boxu* a zbytek dokoupíme v krámě. Ale kdybych byl počkal, až si všichni rozbálí své balíky a odloží to, co nechtějí, měl bych to z *hiker boxu* zase ze 100 %. Možná bych si měl změnit *trail name* na Hiker Box Raider.

Down Time má smůlu, jeho balík tu není. Před nedávnem se změnila doručovací adresa a on použil ještě tu starou. Je ale naděje, že balík přesto doručí dnes před dvanáctou. Rozhodneme se tu na něj tři hodiny počkat. Mezi tím se cpem skvělou místní zmrzlinou a kafem. Jenže balík nedorazil. Když si Down Time začne zařizovat jeho přeposlání, ukáže se, že si špatně zapsali jeho jméno a balík tu celou dobu byl. Konec dobrý, všechno dobré.

Chvilí po dvanácté odcházíme. Nechali jsme si doporučit ke zhlédnutí jeden kaňon, který leží mimo trasu. Tak si nejprve nastoupáme po tzv. Gila River High Route (čili alternativě alternativy) 6,1 mil, a pak se spustíme do údolí k řece prudkým a úzkým, ale opravdu pěkným Little Bear Canyonem. Ideální místo na přepadení. Teda pardon, ale člověk tu má neustále pocit, že se pohybuje v kulisách klasického westernu. Krajina

trochu připomíná Aadršpach, trvá to dvě míle. Pak chvíle na vykoupaní, dřív než budeme pokračovat podél řeky/řekou dále. Musím uznat, že Down Time má z nás nejdokonalejší outfit - bílou košili, zelené plátěné šortky s obrázky kaktusů z Walmartu a pastelově modré ponožky s obrázkem palem od tamtéž.

Skalní hradba okolo řeky výrazně zmohtněla. Jdeme ještě 2,8 mil, když konečně dorazíme k vytouženému horkému přítoku (Jordan Hot Springs). Vyškrábeme se podél něj pár metrů proti proudu a najdeme krásnou tůňku, do které se na 90 minut naložíme.

Voda je teplá tak akorát, jako bychom byli zachumlaní v peřinách na peci. Jsem rád, že jsme nepodlehli pokušení jít se „ohřát“ už v Doc Cambell's. Tady máme víc klid, společnost nám dělá jen Commander a Natural (29, Colorado). Slastně se nořím pod vodu a všichni na mě koukají, proč si nedržím ucpaný nos. Když koukám jak puk, sdělí mi, že přece každé ví, že v Novém Mexiku žije ve vodě bakterie způsobující mozkové onemocnění. Tak dík. Možná jsem měl v té nevědomosti zůstat.

Jsmo v pokušení se tu usalašit, ale byl by to hodně proleňovaný den, tak ještě dvě hodinky šlapem. Když už vyhlížíme místo k přespání, zaslechneme zpoza jednoho stromu zvláštní pochrupování. Že už by tu někdo spal? Ne. To si jen povídala tři medvíďata. Nejprve se před náma chtěla schovat v koruně stromů a pak raději spolu se svou mámou odpelášila na protější svah. Jdeme raději ještě o míli dál (53,4 alternativy).

Je zataženo, tlak klesá, raději stavíme stany. Sáře se to tentokrát moc nevyvedlo, vypadá to spíš jako parodie z komiksu. A to musím říct, že tenhle Solplex od ZPacku (máme ho všichni tři) se po zkušenostech s tarpem od Six Moon Design staví mimořádně snadno. No, chvíli se na ni culíme a pak jí s tím pomůžeme.

Dávám si ohromnou porci skvělého domácího chilli z *hiker boxu* a stelu si vedle stanu. Do něj se přesunu, až když v deset spadne pár kapek.

➔ 33 km (celkem: 366 km)

11. den, středa 2. května

Přes noc se třikrát přežene lehká přeháňka. V 6:50 vstupujeme poprvé do řeky. Je stále pod mrakem, občas padne nějaká kapka a kaňonem studeně profukuje. Dnes asi bundy nesundáme. Po hodině míváme velké ležení, kde chlapi v kovbojském zrovna vedou koně k řece pít. Napočítal jsem asi 12 koní. Na jedne straně jim člověk záviděl velký komfort, plápolající oheň (i když ten je tu už kvůli suchu zakázán...), vůni smažené slaniny a fazolí. Ovšem pracnost a logistika takové cesty je násobně větší než u té naší. Každému doporučuji ke zhlédnutí dokument *Unbranded* o čtyřech klucích absolvujících podobnou cestu přes Continental Divide jako my, ale se skupinou mustangů.

Docházíme kluka, který dělá čest svému jménu: Man In Black (61, Kalifornie). Tenhle předčasně penzionovaný učitel ze San Diega vypadá jako D'Artagnan v nejlepších letech, a tak ho okamžitě přibíráme jako čtvrtého mušketýra.

Občas jdeme po suchém břehu stovky metrů, občas desítky. Pod nohama se nám sem tam mihne velký pstruh. Teplota nevyleze nad 18 °C. Down Time je amatérský ornitolog, a tak nás co chvíli upozorní na nějakého ptáka. Jdeme na jeden zátah do dvanácti. V poledne na chvíli vykoukne slunce, neváháme a usedneme k hodinovému obědu.

Cestou dál nemohu přestat myslet na to, že okolí řeky Gila bylo území obývané kmenem Apačů, a tak samozřejmě čekám,

kdy na mě z jedné z četných jeskyní podél řeky vykoukne Inčučuna, Vinnetou nebo alespoň Klekí-petra.

Výhodou chůze ve skupině je, že se můžeme střídat v čele. Vždy jen jeden hledá schůdnou cestu a ostatní ho následují. Můžou si tak trochu odpočinout, respektive soustředit se „jen“ na to, kam položí další krok. A to v tomhle terénu není málo.

Ve tři uděláme druhou pauzu. Teprve teď si všímám, jak mám pořezané nohy od neustálého prodírání se roštím. Ale neměnil bych. Dochází nás Commander, šel značnou část přes High route, mimo řeku. Je to rychlejší, ale řekou je to intenzivnější zážitek.

Proud pomalu slábně, jak se blížíme k prameni. V půl sedmé konečně docházíme k našemu dnešnímu cíli: nádrži Snow Lake. Vede sem silnice, jsou tu kempingové stoly a suché záchody. Ale špatně se tu hledá místo ke spaní.

Fouká nepříjemně studený vítr (2-3 Bf). Stavíme stany docela daleko od sebe, najít rovný plácek je kumšt. Moc nemluvíme, jsme z toho dnešního terénu dost ucaprtaný. Moje tělo vysloveně volá po energii a tak si vařím dvě večeře. Zjišťuji, že jsem ráno ztratil jeden kolík. Zatím ho nahradí lopatka. Commander je na tom hůř, ztratil těsnící kroužek u filtru, čímž se stal nefunkční. To se u filtrů Sawyer stává. Filtruju mu vodu z nádrže tím svým. Když vidí, jak je to bezpracné, zapřísahá se, že si pořídí ten samý. Kvůli větru je dost zima a tak jsme před soumrakem všichni zachumlaní ve spacácích.

➡ 38 km (celkem: 404 km)

12. den, čtvrtek 3. května

Ve 2:00 otevřu oči a zjišťuji, že mrzne. Nečekal jsem to, do teď bylo přes noc nejmíň 10 °C. Rychle sáhnu po filtru na vodu a str-

kám si ho do spacáku. Snad ještě nestihl promrznout a mráz ho nezničil. Byl sice zabalený, ale mimo stan.

Když v 5:45 vstávám, teploměr ukazuje -5 °C. Obout se do bot dá taky práci. Večer byly mokré od brodění, jsou teď jak kámen. Mám pocit, že se pokouším obout do dřeváků o dvě čísla menších. Rychle si vařím kafe a kaši a pobíhám kolem, abych se zahřál. Jsem ale jediný, ostatní odmítají vylézt, dokud nezačne hřát slunce. Využívám času a dělám si pořádek v mapách. Patřím k jedněm z mála, kdo se tu ještě do papírové mapy dívá.

Abych nekecal, taky používám mobilní aplikaci Guthook – navigaci s vykresleným trailem a informacemi o jednotlivých bodech na něm, včetně komunitního sdílení aktuálního stavu vody u jednotlivých zdrojů (*water report*). Ta jednoduchost a komfort jsou prostě příliš velké pokušení. Stále se však snažím udržet si povědomí o naší pozici na papírové mapě, abych se měl čeho držet, kdyby mi elektronika selhala. Už dvakrát se mi to stalo. Poprvé na PCT, kdy jsem zároveň ztratil mapy a musel jsem se nechat protáhnout do dalšího města někým jiným. Podruhé ve Skotsku, kdy jsem bez problému pokračoval s papírovkou a kompasem.

Všichni jsou připraveni k odchodu až v 7:45. Jen Commander tu ještě setrvává, ale ten má raketové tempo. Začínáme *road walkem*, cestou po silnici, a podle mapy to tak bude po většinu dne. Naštěstí to nikdy není asfalt. Jen prašná cesta, maximálně štěrkovka.

U malé vodní nádrže na míli 81,7 (alternativy) nabíráme vodu na dalších 22 mil. Man In Blackův filtr je roztrhaný mrazem, Down Timeův je zanesený a strašně pomalý, tak si navzájem vypomáháme. Doufáme, že alespoň ten můj a Sárovy jsou v pořádku. Potýkat se s giardiózou v „suché“ oblasti by vážně nebyl příjemný zážitek.